

gen nu blevet draget frem her, og jeg henstiller til den højtærede Ministers Overvejelse, om der ikke maatte blive tilkendegivet de forskellige Etater, at hvis disse Dreng søger Ansættelse ved Postvæsenet, Statsbanerne eller lignende Steder, skal de have en fortrinsvis Adgang til at faa en saadan Ansættelse. Man paatager sig i Virkeligheden, synes jeg, et ret stort Ansvar. Naar man antager en Dreng i 14 Aars Alderen og udnytter hans Arbejdskraft til en lav Løn i 4—5 Aar, kan man ikke uden videre sige til ham: Nu kan du gaa, nu maa jeg have en yngre Dreng, som er billigere, nu bliver du mig for dyr. Saaledes synes jeg ikke, Staten som Arbejdsgiver kan optræde overfor disse Dreng. Derfor vil jeg lægge et godt Ord ind for dem og for det Ønske, de har om at faa fortrinsvis Adgang til anden Statsansættelse, naturligvis under Forudsætning af, at de egner sig til en saadan.

Et andet Spørgsmaal, vi har forhandlet med den højtærede Minister for offentlige Arbejder om, vedrører Telegrafarbejderne. Dette Spørgsmaal har ogsaa været fremme tidligere. Det, de blandt andet besværer sig over, er, at deres Lønninger er smaa, saa at de har vanskeligt ved at klare sig. Disse Telegrafarbejdere maa for en meget stor Del arbejde borte fra deres Hjem. De bliver kommanderet ud rundt om paa Telegraflinierne og kan da ikke komme til deres Hjem, naar Dagens Gerning er endt. De har hidtil faaet fri Hjemrejse en Gang om Maaned, men enhver maa indrømme, at det er haardt nok at skulle være borte fra sit Hjem en hel Maaned. De kan ganske vist nok rejse hjem om Søndagen, men det koster dem Penge, og derfor gaar deres Ønsker blandt andet ud paa, at de maatte faa fri Hjemrejse i det mindste hver 14de Dag, altsaa to Gange om Maaned. Jeg synes, dette Ønske er beskedent, og at det fortjener at imødekommes. Endvidere beklager de sig over, at de Dagpenge, de faar, naar de er ude paa Arbejde, er for lave. De faar foruden deres sædvanlige Løn 1½ Kr. om Dagen, men det er umuligt for dem at klare sig med de Penge, naar de er ude. Enhver, der rejser, ved, hvad det koster at skulle bo paa Gæstgivergaard, og vil forstaa, at 1½ Kr. strækker ikke ret langt, naar man først skal købe sig Nattelogis og dernæst købe sig Mad paa offentlige Steder. Jeg henstiller derfor ogsaa til den højtærede Minister, om det ikke var muligt at

imødekomme de Ønsker, Telegrafarbejderne har fremsat.

Jeg skal derefter vende mig til et Spørgsmaal, som vedrører den højtærede Justitsminister. Det angaar en Bevilling, der kræves til „Braaskovgaard“ ved Horsens, idet man ønsker der at opføre en saakaldet lukket Afdeling. Jeg tror, det er overordentlig heldigt at opføre en saadan „Braaskovgaard“ tillige med Opdragelseshjemmet „Prøven“ i Rødovre har med de vanskeligste Dreng at gøre, de ældste, som er oppe i 17—18—19 Aars Alderen, og Dreng, som tidligere har været anbragt paa andre Anstalter, hvor man ikke har kunnet magte dem. Dette er de to Anstalter, vi har af strengere Art her i Danmark. Hensigten med denne lukkede Afdeling, som den højtærede Justitsminister nu ønsker opført ved „Braaskovgaard“, er at kunne isolere særlig vanskelige Dreng, dem, som særlig er Urostifterne paa disse Anstalter. Jeg har selv noget med en saadan Anstalt at gøre, nemlig „Prøven“ i Rødovre, og jeg ved, hvilke Vanskeligheder vi der har at kæmpe med. En Tid kan det gaa udmærket godt, maaske en hel Maaned eller to. Men man maa huske paa, at naar man har at gøre med 40—50—60 Dreng af denne Art, lever man ligesom paa en Vulkan. Vanskeligheder kan komme pludseligt, og disse Vanskeligheder opstaaer bl. a. derved, at der mellem Drengene kan findes en eller to Urostiftere. Disse Dreng er gennemgaaende af en meget svag Karakter, saa de let lader sig lede og lokke, og naar en Dreng har faaet Lyst til at rømme, er det desværre i Almindelighed ikke vanskeligt for ham at overtale Kammerater til at følge sig. Det er sket ovre ved „Braaskovgaard“, at ikke mindre end 18 Dreng, tror jeg, samtidig rømmede fra Anstalten. Naar disse Dreng flygter bort, staaer de uden Subsistensmidler, og saa sker der i Almindelighed straks det med dem, at de giver sig til at tigge og til at stjæle og paa ny kommer i Konflikt med Politiet, og det Arbejde, man har gjort paa at forbedre dem, maaske gennem flere Maaned, er da fuldstændig spildt. Hvis man nu ved disse Anstalter som „Prøven“ og „Braaskovgaard“ kunde isolere, jeg vil sige blot 10 pCt. af Drengene, 5—6—7—8 Stykker hvert Sted, vilde man sikkert undgaa mange af de Vanskeligheder, vi nu har at kæmpe med. Bevillingen vedrører kun Anstalten „Braaskovgaard“, men jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister, om vi ikke kunde faa det ordnet saaledes, at